

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 16. Ciceronis ex oratione pro Deiotaro loci duo emendati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

ipsum, quod in lege positum est, aio fuisse, *μη μνησικακείν*. cuius rei multos locupletes & idoneos auctores habeo, ut Xenophontem, cuius hæc sunt è secundo *ἐπιπέδων* Καὶ ὁμῶσαντες ὅρκους ἢ μὴ μὴ μνησικακίῃσιν, ἐπὶ καὶ γὰρ ὁμοῦ τὴν πολιτείαν, καὶ τοῖς ὅρκις ἐμμένει ὁ δῆμος. ut

Æschinem, qui in oratione De corona ita loquitur: *Νῦν δὲ κείνοι μὲν, μεγάλων χαλῶν συμβάντων, ἔπωσαν τὴν πόλιν, τὸ κάλλιστον ἐκ παλαιῆς ῥῆμα φθεγγόμενοι, μὴ μνησικακίῃν.*

Quin & Aristoph. eodem respexit hoc versu: *Μὴ μνησικακίῃς εἰ σὺ φύλλω κατέλαβες.*

Sed quid coniecturis, ut in re dubia, utimur? triplex iusiurandum fuit, quo se, compositis rebus, obstrinxerunt Athenienses: vnum commune totius ciuitatis, quod in hæc verba conceptum est: *Οὐ μνησικακίῃσιν ἑστὶν πολιτῶν ἐδένει, πλὴν τῆς τετρακοντα, καὶ τῆς ἐπὶ ἑκατα, ἐδὲ τῶν ὄσων ἐθέλοι ἐνθυμίας διδόναι τὴν ἀρχῆς ἢς ἦρξεν.* alterum senatus: *Οὐδέξομαι ἐνδείξιν, ἐδὲ ἀπαγωγῶν ἐνεκα τὸ πρῶτον γνησίμων, πλὴν τῆς φλυγόντων.* tertium eorum qui res iudicabant: *Οὐ μνησικακίῃσιν, ἐδὲ ἄλλο πείσομαι. Ἰσχυροῦμαι δὲ καὶ τὰς κειμένους νόμους.* Hæc ita scripta sunt apud Andocidem in oratione De Mysteriis.

Ciceronis ex oratione pro Deiotaro loci duo emendati.

CAPVT XVI.

Solo libenter veteres libros, quicumque in manus meas incidunt euoluere: cuiusmodi tandè illi sint, & quocunq. litterarum caractere exarati. quod enim Plinius de toto librorum genere dicere solebat, nullum esse tam malum, ex quo non caperetur aliquid fructus: id ego in his maximè verum esse comperio, multos enim nanciscor mutilos, laceros, corruptos, euanescentibus litteris: tum, quod molestius est, descriptos ab hominibus imperitissimis, ideoque *ἐλαττωθέντας*

D 3 βρῖοντας,

Ant. Mureti
Varia Lectiones
LIII
25

peruortas, vt in eis legendis incredibilis quædam mole-
 stia exhaurienda sit. sed nec in multos incido, qui
 omni ex parte frustreretur opinionem meam. ferè enim
 semper aliquid tamen lucelli facio. siue autem hæc
 constantia vocanda est, siue etiam quidam mentis er-
 ror, (non enim, quominus quisque quo volet nomine
 appellet, impedio) ita obstinato animo sum, nulla vt
 sit tanta erratorum multitudo, quæ me à legendo ab-
 sterreat. neque mihi malè operam collocasse video,
 cum ex illis difficultatibus, tanquam è salebris qui-
 busdam, emersum, in recensione reperio, vnum aut al-
 terum boni alicuius scriptoris locum bidui triduique
 labore purgatum esse. multi autem amici, qui me hoc
 morbo teneri sciunt, multas ad me schidas vnde cumq;
 collectas mittunt. neque ego illa mihi *Stoicantia dicitur*
 esse duco, quin auide arripio quicquid offertur; & in
 hac inopia, vbi siligineus panis deest, cibario me, vt
 possum, tueor: beatos illos esse ducens, quibus amplè
 illæ ac nobiles bibliothecæ parent, vbi tam lautè, tam
 copiosè, tam splendidè pascere animos suos hoc ge-
 nere epularum queunt. nos tenuiores victitamus vt
 possumus; neq; inuidemus aliis fortunam suam: sed,
 vt eadem nobis quoque aliquando contingat, opta-
 mus. nunc cuius rei causa susceptus hic à me sermo,
 & vnde ortus sit, exequar. Habeo librum quemdam,
 aut potius discerpti & dilacerati libri aliquot paginas,
 ipsas quoque ita malè acceptas, vt alicubi canum lu-
 dibrium fuisse videantur: in quibus hæc scripta sunt:
 pars orationis pro Marcello: tota ferè pro Ligario: &
 pro Deiotaro ferè dimidiata. Nuper igitur placuit ea
 omnia cum vulgatis libris conferre: itaque feci. in
 duabus autem prioribus nihil admodum repperi, quod
 alicuius momenti videretur. in ea quæ pro Deiotaro
 est, hæc

est, hæc quæ subiiciam, non indigna, quæ notarentur, censui. Primum ergo vbi vulgo legitur, *Cui tamen ipsi regi veniam te daturum fuisse dicebas, si tum auxilia Pompeio, vel si etiam filium misisset, ipse tamen excusatione ætatis vsus esset.* in illis fragmentis elegantius, ni fallor, & verius ita scriptum est: *Cui tamen ipsi regi veniam te daturum fuisse dicebas, si, cum auxilia Pompeio, vel etiam filium misisset, ipse tamen excusatione ætatis vsus esset.* Item hoc, quod non ad nitorem & elegantiam orationis, sed ad sententiam ipsam non mediocriter pertinet. In iis enim libris quibus vulgo vtimur, ita legimus: *Ego meherculè C. Caesar initio, cum est ad me ista causa delata, Phidippum medicum, seruum regium, qui cum legatis missus esset, ab isto ipso adolescente existimaui esse corruptum: hac suspitione sum percussus. medicum indicem subornabit, finget videlicet aliquod crimen veneni.* at in illis *ἐλαχίστοις*, (ita enim planè vocari possunt) multo sincerius multoque emendatius, meo quidem iudicio, scriptum est: *Ego meherculè C. Caesar initio, cum est ad me ista causa delata, Phidippum medicum, seruum regium, qui cum legatis missus esset, ab isto adolescente esse corruptum: hac suspitione sum percussus. medicum indicem subornauit: finget videlicet aliquod crimen veneni.* Quæ scriptura quin planè integra & incorrupta sit, nemo dubitabit, qui locum illum paulo attentius considerauerit.

Illustratus locus ex oratione pro Cælio.

CAPVT XVII.

IN oratione pro Cælio cum conatus esset M. Tullius impuram mulierem Clodiam in eam suspitionem adducere, vt qui aderant, veneno ab ea sublatum Q. Metellum existimarent; hac postea amplificatione vsus est: *Ex hac igitur domo progressa ista mulier, de*

D 4 venens

Ant. Martini
Varia Lectiones
LIII
25